

1

Als er een kind doodgaat, heeft iedereen verdriet – familie, vrienden, maar ook vreemden. Als er een kind wordt vermoord, is er naast het verdriet ook woede. Het enige verschil is dat er meer vreemden bij betrokken worden. Artsen moeten erachter zien te komen hoe het is gebeurd. Politiemensen moeten uitvissen wie het op zijn geweten heeft. Journalisten zwermen om de zaak heen als wespen om een pot jam. Iedereen wordt erdoor geraakt.

Zo was het ook toen Katie Farrell stierf. Het was van het begin af aan duidelijk dat de brand waarbij ze om het leven kwam, geen toeval was. De brandweerlieden roken de benzine al onmiddellijk bij aankomst. En bovendien was het vuur pal voor haar slaapkamerdeur begonnen, waar benzine niets te zoeken had. Die avond waren er ook nog andere mensen thuis, maar zij konden gemakkelijk weggelopen – haar moeder, haar vader en het Spaanse meisje dat voor hen kookte en dat voor Katie zorgde als haar ouders er niet waren. Katie kon niet weggelopen. Zij was kansloos.

Mijn naam is Andy Martin en ik ben een politieman. Ik kreeg om twee uur 's nachts een telefoontje met de mededeling dat Katie Farrell dood was. Normaal gesproken houd ik me niet met dit soort dingen bezig. Ik bemoei me eigenlijk alleen met georganiseerde misdaad, en samen met mijn team probeer ik de echte zware jongens voor de rechtbank te slepen – gangsters, mensensmokkelaars, drugsbaronnen, plegers van grote roofovervallen. Tuig, oké, maar over het algemeen niet het soort tuig dat een negenjarig meisje levend verbrandt in haar slaapkamer.

Ik werd gebeld omdat Katie Farrell niet zomaar een negenjarig meisje was. Ze was de dochter van Jack Farrell,

en in de hele wereld is er niemand die meer weet over Jack Farrell dan ik. Telkens als zijn naam opdook in een politiecomputer, verscheen er onmiddellijk een vlaggetje in beeld waarbij stond: *Contact opnemen met hoofdinspecteur Andy Martin*. Farrell had geen strafblad, maar dat betekende nog niet dat hij niets op zijn geweten had. De mannen van Farrell hielden zich bezig met alle denkbare misdadige praktijken: drugs, wapens, prostitutie, porno. Je kunt het zo gek niet bedenken of ze hadden een vinger in de pap. Ze kochten en verkochten mensenlevens alsof het koopjes waren op eBay. We zaten al jaren achter Jack Farrell aan, maar we hadden hem nog nooit ergens voor kunnen pakken. Hij had altijd buiten schot kunnen blijven, en hij had geen strafblad, wat inhield dat hij aanspraak kon maken op alle rechten en vrijheden waarover elke fatsoenlijke burger ook kon beschikken. Maar ik kende de waarheid. En ik wilde Jack Farrell zo graag in handen krijgen dat ik constant tintelende vingers had.

Dus vanzelfsprekend werd ik gebeld. Omdat Katie Farrell dood was. Dood op een manier die duidelijk maakte dat iemand haar vader wilde treffen op de plek waar het hem het meest pijn deed.

Toen ik in Hampshire aankwam, stond Jack Farrell op blote voeten voor een huis dat ongeveer zo groot was als een voetbalveld. Hij had alleen een boxershort aan en iemand had een deken om hem heen geslagen. Hij zag eruit als een lijk.

Die avond zag ik twee dingen die ik nog nooit eerder had gezien. Ik zag een man wiens mooie leven in één klap was verwoest. En ik zag de tatoeages van Jack Farrell.

Ik had er al wel eens een beschrijving van gekregen – felle kleuren, spectaculaire voorstellingen, het werk van een uiterst talentvolle tatoeagekunstenaar. Zijn bovenlijf werd helemaal bedekt door een draak waarvan de staart verdween in de tailleband van zijn boxershort, maar daarna weer tevoorschijn kwam op zijn linkerdijsbeen. Elke

groene schub was heel precies getekend. Over de rechterkant van zijn borstkas likte zich een bloedrode vlammentong omhoog naar zijn schouder. Op zijn ene arm zag ik een samoerai met geheven zwaard, alsof hij de draak wilde aanvallen. Op zijn andere arm stond een vrouw afgebeeld die met haar handen en met een grote bos rood haar haar naaktheid probeerde te verbergen. Het was een verhaal zonder woorden dat op het lichaam van Jack Farrell geschreven stond.

Het was ook een verhaal dat hij normaal gesproken niet aan de openbaarheid prijs gaf. In al die jaren dat ik Jack Farrell in de gaten hield, had ik hem nog nooit met korte mouwen gezien. In tegenstelling tot de meeste schurken, die te koop lopen met hun tatoeages als zichtbaar bewijs van hun stoerheid, hield Farrell zijn bodyart voor zichzelf. Ik had wel eens horen zeggen dat hij zijn overhemd alleen uittrok als hij iemand in koelen bloede ging vermoorden. Binnen het misdaadcircuit werd er gefluisterd dat het laatste wat een flink aantal zware jongens op deze wereld hadden gezien, de tatoeages van Jack Farrell waren. Dit was gewoon een van de vele trucs waarmee hij zijn tegenstanders wist te intimideren.

Maar die avond zou Jack Farrell nog geen muis angst hebben aangejaagd. De brand had meer van hem weggenomen dan alleen zijn Katie. Hij was een leeg omhulsel, al het vuur in hem was gedoofd. Ik liep met de politiemann mee die officieel de leiding had, toen hij met hem ging praten, en het was net alsof je met een man praatte die er niet meer was.

We werkten de gebruikelijke vragen af. Farrell reageerde als een robot. Toen vroeg de politiemann of hij iemand in de buurt had gezien die er niet hoorde.

Farrell kreeg weer zijn gewone, alerte blik in de ogen en hij verstrakte helemaal. ‘Als dat zo was geweest, had ik er iets aan gedaan,’ snauwde hij.

‘Wat bedoelt u met “er iets aan gedaan”?’ vroeg ik.

Farrell nam me op van het hoofd tot de voeten. Het

leek bijna alsof hij zich probeerde te vermannen, alsof hij zich net had gerealiseerd dat hem die avond behalve de dood van Katie nog meer onheil boven het hoofd kon hangen. ‘Dan had ik de politie gebeld,’ zei hij. ‘Wat dacht u dan dat ik bedoelde?’

Ik zei niets en hield met mijn ogen zijn felle blik vast. Ten slotte verbrak ik de stilte. ‘Hoe zit het met eventuele vijanden?’ vroeg ik. ‘Is er misschien iemand die iets tegen u heeft? Iemand die u tegen de haren in hebt gestreken?’ Mijn stem klonk kalm en neutraal, ik deed alsof ik geen flauw benul had van het soort leven dat hij leidde.

‘Wilt u soms beweren dat dit mijn eigen schuld is?’ Het robotachtige was verdwenen en daarvoor in de plaats zag ik nu een man die in zielen nood verkeerde. Een man met een van pijn vertrokken gezicht. ‘Dit is niet normaal. Dit is niet wat er gebeurt als je iemand kwaad maakt. Dit heeft de een of andere gek gedaan.’ Hij wendde zich af en trok de deken strakker om zich heen, alsof het nu pas tot hem doordrong hoe koud het was. ‘Laat me met rust. Ik wil om mijn Katie rouwen,’ zei hij, zo zacht dat ik het bijna niet kon horen.

Hij liep weg. Ik maakte aanstalten achter hem aan te lopen, maar de plaatselijke agent greep me bij mijn arm. Hij keek me aan alsof ik een soort ongedierte was, en zei: ‘Kom op, zeg. Die man heeft net zijn kind verloren.’

Ik schudde zijn hand van me af. ‘Je hebt er echt geen flauw benul van met wie je te maken hebt, hè? Ik zal je eens wat over Jack Farrell vertellen. Als hijzelf dacht dat het vermoorden van iemand anders z’n kind de beste manier was om hem weer in het gareel te krijgen, zou hij zich geen moment bedenken. Het enige verrassende is dat iemand het lef heeft gehad om hem voor te zijn.’

2

Vier uur later namen we de leiding over van de plaatselijke politie. Mijn baas deelde aan hun baas mee dat wij de zaak zouden runnen. Daar waren ze niet echt blij mee, vooral niet omdat zij nog steeds al het domme loopwerk moesten doen, terwijl wij daar ondertussen van profiteerden zonder een poot te hoeven verzetten.

Bij de ochtendbijeenkomst verdeelde ik de diverse taken. Ik stuurde er twee mensen op uit om langs te gaan bij de vrouw van Farrell, Martina, die was weggekropen in hun appartement in Chelsea. De Spaanse kinderjufvrouw was in het ziekenhuis opgenomen, omdat ze rook had ingeademd, dus stuurde ik daar twee anderen heen die met haar moesten praten, zodra ze daartoe in staat was.

Uiteraard hadden zij geen idee waar Jack Farrell uithing. Kort na mijn gesprek met hem was er een Jeep Cherokee komen opdagen met achter het stuur een boef met een kaalgeschoren hoofd, die ik herkende als een van de topjongens van Farrell. Farrell was ingestapt en toen waren ze ervandoor gegaan. Ik nam aan dat de agenten van de plaatselijke politie wel gevraagd zouden hebben waar ze heen gingen. Maar nee hoor. Ze hadden hem mooi laten wegrijden, god mag weten waarheen, met als enige onderpand het telefoonnummer van zijn advocaat.

Maar ik maakte me geen zorgen. Zij wisten misschien niet waar Jack Farrell was, maar dat gold niet voor mij. Ik wist dat hij een man was van vaste gewoontes. Een paar maanden terug hadden we hem intensief laten schaduwen, en zijn dagelijkse routine veranderde nooit. We waren er al snel achter hoe hij zo lang buiten schot had kunnen blijven. Hij wist precies hoe hij ons één stap voor

moest blijven. Het had geen enkele zin om hem in de gaten te houden, je kon Jack Farrell nooit ergens op betrappen. Ik doe dit werk nu al een jaar of zes, en ik ben nooit iemand tegengekomen die zo zijn best deed om buiten het bereik van de wet te blijven.

Ik riep de twee rechercheurs van de plaatselijke brigade bij me die er het minst dom uitzagen. ‘Ik neem aan dat jullie onderhand weten dat Jack Farrell geen lieverdje is. Oké, ik wil dat jullie nog eens met hem gaan praten,’ zei ik. ‘Niet al te serieus, gewoon nog een keertje de gebeurtenissen van gisteravond nalopen. Maar je moet hem wat meer onder druk zetten als het gaat om de reden waarom iemand het gemunt zou kunnen hebben op zijn lieve kleine meid.’

Ze keken elkaar wat ongemakkelijk aan. ‘We weten niet waar Farrell is, meneer Martin,’ zei de jongste van de twee. Hij geneerde zich zo erg dat hij kleurde tot in zijn nek.

‘Dat weet ik. En ik weet zelf ook niet helemaal zeker waar hij op dit moment is. Maar ik weet denk ik wel waar we hem kunnen oppikken. Ik zal jullie vertellen hoe het tot dusver iedere morgen gaat. Om halfacht komt er een zwarte BMW fourwheeldrive aanrijden bij de hekken van het landhuis van Jack Farrell. Achter het stuur zit Francis Riley, beter bekend als Fancy. Hij is de derde man in de bende van Farrell. Op de plaats naast de bestuurder zit Danny Chu, Farrells nummer twee.

Ze rijden tot aan het huis en dan komt Farrell naar buiten in een sportbroekje en een hemdje. Chu stapt uit, ook in sportkleding, en hij pakt een kledinghoes aan van de Spaanse kinderjuffrouw die verdekt staat opgesteld bij de deur. Hij bergt de kledinghoes op in de auto, waarna Chu en Farrell op een holletje wegreppen over het terrein. Kunnen jullie me nog volgen?’

De twee agenten knikten als een stelletje marionetten.

‘Ze joggen een kilometer of vijf door het open veld en dan rennen ze met z’n tweeën de parkeerplaats op van

Smithon's. Dat is, naar ik heb begrepen, het meest exclusieve sport- en recreatiecentrum in Hampshire. Daar staat Fancy Riley te wachten met de kledinghoes. De drie mannen gaan samen naar binnen. Chu zet koers naar de sauna en Riley en Farrell zwemmen twintig baantjes en gaan dan vervolgens nog tien minuten naar een ontzettend lawaaierig bubbelbad.

Daarna gaan ze zitten ontbijten in het restaurant van de club. Elke dag aan dezelfde tafel. En daar praten ze over sport, over hun gezin en over de beurs.'

Dat laatste wist ik omdat we de tafel hadden laten voorzien van af luisterapparatuur. Maar dat kun je niet doen met een zwembad of een bubbelbad. En misschien zie je dat soort dingen wel op tv, maar in het echte leven is het bijna onmogelijk om iets van een gesprek op te vangen tussen twee mannen die in het open veld aan het joggen zijn.

We hoefden Jack Farrell maar een paar dagen te schaduwen en toen wisten we al precies hoe het er in zijn imperium aan toging. Chu en Riley praatten Farrell 's morgens bij tijdens hun sportieve activiteiten en Farrell zei dan gelijk wat er verder moest gebeuren. Ze spraken in hun auto nooit over hun illegale zaken, en ook niet op hun kantoor, in hun huis en in de restaurants die ze frequenteerden. Overal waar je elektronisch kon worden afgeluisterd, kwam Jack Farrell over als de onschuld in eigen persoon. Deze dagelijkse routine was een sterk punt. Maar het kon ook een zwak punt zijn.

Ik grijsde naar de twee dorpsagenten. 'En dus zullen jullie Jack Farrell daar aantreffen – met een sportbroekje aan, op de parkeerplaats van Smithon's. Als dat niet lukt, zullen jullie hem gewoon bij zijn ontbijt aan de rand van het zwembad moeten storen, hè?'

Ze keken ietwat sceptisch. De jongste van de twee, een man met knalrood haar en met zo veel sproeten dat het eruitzag als eczeem, zei: 'Zijn dochttertje is net levend verbrand. Denkt u echt dat hij baantjes gaat trekken in het

fitnesscentrum?’ Aan het eind van de vraag ging zijn stem piepend omhoog.

Rechercheur Ben Wilson, mijn assistent bij al onze grote operaties, deed ook een duit in het zakje. ‘Tja, hij hoeft zich nu geen kopzorgen meer te maken over wie het kind naar school brengt, hè?’

Ze deinsden allebei achteruit alsof ze een klap in hun gezicht hadden gekregen. Ik keek Ben indringend aan. De plaatselijke jongens met een lagere rang hebben er altijd grote moeite mee als wij ons op hun werkterrein begeven. Het is niet nodig om ze nog meer op de kast te jagen. ‘Let maar niet op hem,’ zei ik. Ik deed mijn best de indruk te wekken dat we ouwe jongens onder elkaar waren. ‘Hij weet nu eenmaal niet hoe het hoort. Ja, ik denk juist wel dat hij in het fitnesscentrum zal zijn en ik zal jullie vertellen waarom.

Wie hier ook achter mag zitten, hij heeft het gedaan om Jack Farrell van zijn troon te stoten. Of ze het nu uit wraak hebben gedaan of om zijn imperium over te nemen, het ging erom om de poten onder zijn troon door te zagen. Ik houd Farrell al heel lang in de gaten en ik denk dat ze het niet goed hebben aangepakt. Farrell gaat door de dood van Katie echt de handdoek niet in de ring gooien. Hij zal alleen nog meer zijn hakken in het zand zetten. Die man blijft niet alleen aan het hoofd van de organisatie staan, hij laat ook niets heel van de mensen die hij verdenkt van de moord op zijn dochtertje. Dus moet er vandaag heel wat geregeld worden. En daarom, jongens, is hij vandaag wél in het fitnesscentrum.’ En daarmee stuurde ik ze op pad. Ik wist immers zeker dat ik gelijk had?

Hoogmoed komt voor de val, zegt het spreekwoord. Dus ik had moeten zien aankomen dat omstreeks het middaguur alles weer op z’n kop zou staan.